

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 196.808 van 12 oktober 2009  
in de zaak A. 150.638/X-11.834.**

In zake: Emma VANSCHOONLANDT  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Willem Van Betsbrugge  
kantoor houdend te 3300 TIENEN  
Vierde Lansierslaan 70  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse  
regering  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Philippe DECLERCQ  
kantoor houdende te 3000 LEUVEN  
J.P. Minckelersstraat 33  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 13 april 2004, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 15 januari 2004 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan de n.v. AQUAFIN voor de aanleg van de collector Bruelbeek 20.463 & Molenbeek 20.053 “op een goed met als ligging Bierbeek-Lovenjoel: Kerselaarlaan via Boutersem tot Brecht: Schoolstraat”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Met het arrest nr. 135.865 van 11 oktober 2004 wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft op 2 november 2004 het verzoekschrift tot voortzetting ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Stephan De Taeye heeft op 10 juli 2007 een verslag neergelegd.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

Met een beschikking van 23 juni 2009 is de datum van de terechtzitting vastgesteld op 11 september 2009.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Van Noorbeeck, die loco advocaat Willem Van Bestbrugge verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bieke Claes, die loco advocaat Philippe Declercq verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Ann Van Den Broeck, daartoe gemachtigd bij beslissing van 31 oktober 2008 van de adjunct-auditeur-generaal, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Op 15 september 2003 (datum van het ontvangstbewijs) dient de n.v. AQUAFIN bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in tot het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van de ondergrondse collector Bruelbeek 20.463 & Molenbeek 20.053 “op een goed met als ligging Bierbeek-Lovenjoel: Kerselaarlaan via Boutersem tot Bremt: Schoolstraat”.

Het betrokken goed is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Leuven, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977, gelegen

in respectievelijk landschappelijk waardevol agrarisch gebied, agrarisch gebied, natuurgebied, woongebied en woongebied met landelijk karakter.

De verzoekster is eigenares en bewoonster van een woning met grond gelegen aan de Kerselaarlaan te Bierbeek.

3.2. Tijdens het openbaar onderzoek over de aanvraag worden acht identieke bezwaarschriften ingediend, waaronder één door de verzoekster.

3.3. Op 24 november 2003 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bierbeek een voorwaardelijk gunstig advies.

De aanvraag wordt tevens gunstig geadviseerd door de afdeling Natuur, de afdeling Land, de N.M.B.S., het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium, de Dienst Waterlopen van de provincie Vlaams-Brabant, de Cel Monumenten en Landschappen, en de gemeente Boutersem.

3.4. Bij het thans bestreden besluit van 15 januari 2004 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de n.v. AQUAFIN de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de “regels van motiveringsplicht - evenals de formele motiveringsplicht (Wet 29/07/91) en artikel 149 GW”.

Zij zet dit middel uiteen als volgt:

“Een vergunning aangevraagd door Aquafin zijnde voor een installatie van openbaar nut wordt behandeld door de Vlaamse Regering (art. 46 Stedenbouwwet) en moet uiteraard formeel worden gemotiveerd;

(...)

Een stedenbouwkundige vergunning moet zowel in feite als in rechte afdoende worden gemotiveerd;

De bezwaren die er werden geuit op het openbaar onderzoek ‘commodo et incommodo’ werden niet beantwoord in de bestreden beslissing, zelfs niet in het advies van het College van Burgemeester en Schepenen;

Dat inderdaad enkel het advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Bierbeek enig standpunt inneemt omtrent de geformuleerde bezwaren; Dat hierin echter enkel wordt gesteld wat volgt:

‘Overwegende dat de bezwaarschriften handelen omtrent het tracé.

Overwegende dat blijkt uit de conclusies van het MER rapport dat het tracé via de eigendom ‘Beken’ weerhouden werd om een evenwicht te bereiken inzake verstandige tracékeuze (technisch en financieel verantwoord) versus maximaal vermijden van belastende neveneffecten voor mens en milieu;’

Dat aldus het College slechts adviezen overneemt en geen eigen standpunt inneemt zoals deze blijken uit het éénzijdige MER rapport;

De bezwaren zoals medegedeeld tijdens het openbaar onderzoek, zoals onder andere geformuleerd door huidige verzoekster worden aldus zelfs niet eens beantwoord en aldus zelfs ook niet beoordeeld in de bestreden beslissing;

Dat bovendien het tracé via de bestaande aardeweg (tweede alternatief) nergens werd onderzocht;

Dat evenmin het eerste alternatief gemotiveerd werd onderzocht (zijnde plaatsing tussen bouwgrond en beek);

De enige verwijzing in de bestreden beschikking van de Minister aangaande de indiende bezwaren de volgende is:

‘Tijdens het openbaar onderzoek werden 8 bezwaren geformuleerd.

Deze bezwaren werden in zitting van 24/11/2003 van het College van Burgemeester en Schepenen behandeld en gemotiveerd verworpen’

Dat echter voor het overige in de bestreden beslissing evenmin nog rekening wordt gehouden met deze bezwaarschriften;

‘Alle beslissingen moeten nochtans formeel worden gemotiveerd zowel in feite als in rechte.

De motivering waarom iets verenigbaar is moet berusten op concrete gegevens die in de beslissing moeten worden vermeld.

Het College moet zich steeds een eigen oordeel vormen over de gevraagde vergunning. Een loutere verwijzing naar het advies van de gemachtigde ambtenaar volstaat niet.

Er moet tevens blijken uit de beslissingen zelf dat de bezwaren degelijk ‘autonoom’ werden onderzocht en waarom zij werden verworpen.

(...)

‘Wanneer uit de bestreden beslissing zelf niet duidelijk blijkt waarom de bezwaren werden verworpen is de formele motiveringsplicht geschonden’;

(...)

‘Hetzelfde geldt mutatis mutandis ten aanzien van het advies van het college van Burgemeester en Schepenen wanneer de bouwvergunning wordt verleend door de Vlaamse regering in toepassing van art. 42 stedenbouwdecreet’

(...)

Dit argument telt des te meer in casu nu het College van B & S destijds al evenmin enige gegronde motivering aanhield;

Ook de verenigbaarheid van het project met de onmiddellijke omgeving moet afdoende zijn gemotiveerd;

Dit is niet het geval wanneer wordt gemotiveerd met stereotype zinnen;

(...)

Zonder enige twijfel is dit in casu het geval;

In casu kan er al niet beslist zijn op een ‘in feite’ juiste beoordeling;

Ter plaatse wordt er immers bovendien gewag gemaakt van ‘akkerland’ terwijl het ganse perceel van verzoekster ‘bouwgrond’ is;

Bovendien werd het beste alternatief, zijnde route via de bestaande aardeweg niet onderzocht;

Er blijken nochtans verschillende zone's te zijn opgenomen in het MER rapport waarvan de conclusie telkens is dat de invloed van de werken weinig significant is op het natuurbehoud;

Rekening houdend met deze verkeerdelijke feitenvoorstelling kan de motivering al niet afdoende zijn;

Uit diverse beoordelingen is reeds gebleken dat men een belangenafweging heeft gedaan (ook economische motieven); Dit kan niet gebeurd zijn met een juiste inzet daar men uitging van akkerland versus natuurgebied; Nergens werd rekening gehouden met de bouwgrond; Anderzijds werden niet alle alternatieven onderzocht;

Tot slot is er geen gegronde motivering welke aanvaardt dat economische belangen primeren op neveneffecten lastens verzoekster”.

### *Beoordeling*

#### 5. Artikel 149 van de Grondwet bepaalt:

“Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken”.

Wanneer de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beslist over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning treedt hij op als orgaan van het actief bestuur, en niet als rechtscollege. Zijn beslissing valt derhalve niet onder de toepassing van artikel 149 van de Grondwet.

Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

#### 6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn.

Artikel 11, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, bepaalt dat de vergunningverlenende overheid zich uitspreekt over de ingediende bezwaren en opmerkingen, evenals het college van burgemeester en schepenen, indien het een aanvraag betreft waarover het college van burgemeester en schepenen dient te adviseren. Deze beslissing is een voorbereidende handeling. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vereist niet dat de motieven van voorbereidende handelingen in de bestuurshandeling worden hernomen. Deze

motieven moeten wel blijken uit de beslissing genomen op grond van artikel 11, § 1 van voormeld besluit van 5 mei 2000 en moeten afdoende zijn.

7. In haar bezwaarschrift van 26 maart 2003 stelt de verzoekster wat volgt:

“(…)

Wij kunnen onder geen enkele voorwaarde akkoord gaan met het tracé van de afvoerleidingen, collectoren en toebehoren.

Het geplande tracé snijdt het perceel 217C doormidden over de ganse lengte. Dit houdt in dat het perceel totaal en blijvend waardeloos wordt.

Het plaatsen van deze leidingen, collectoren en toebehoren in onze eigendom is voor ons een onjuiste en verkeerdelijk gekozen oplossing en tevens de meest onaanvaardbare en bezwarende.

Naast ons perceel ligt een eigendom van de gemeente Bierbeek (perceel 124 en 126).

Waarom wordt die gespaard ?

Op de gemeentelijke eigendom is er meer dan plaats genoeg om die leidingen, collectoren en toebehoren te plaatsen. Er is een strook van 13 meter breedte tussen de perceelgrens en de parallel lopende beek, gelegen op deze gemeentelijke eigendom.

Volgens ons horen in dit terrein deze leidingen thuis en niet in onze eigendom die 9 meter breed is aan de straatzijde.

Tevens is op het voorontwerp de beek verkeerd ingepland.

Ze ligt in werkelijkheid op 13 meter en evenwijdig aan de perceelgrens en niet gedeeltelijk tegenaan.

Mogen wij hopen dat u met deze bezwarende opmerkingen rekening zult houden bij de realisatie van dit project.

Wij rekenen op enig begrip en een gunstig gevolg”.

In haar bezwaarschrift van 5 november 2003 stelt de verzoekster wat volgt:

“(…) Met de door Aquafin geplande werken op mijn eigendom ben ik het nog steeds oneens. Ik deelde reeds mijn bezwaren mede via mijn aangetekend schrijven van 26 maart 2003 en 18 juni 2003. Deze bezwaren blijven nog steeds van toepassing. Mag ik hopen dat u met deze bezwarende opmerkingen rekening zult houden bij de realisatie van dit project. Wij rekenen op enig begrip en een gunstig gevolg (…)

8. Het college van burgemeester en schepenen heeft in een advies van 12 december 2003 de acht identieke bezwaarschriften als volgt verworpen :

“(…)

Overwegende dat bedoelde bezwaarschriften handelen over de keuze van het tracé ten zuiden van de Kerselaarslaan;

Overwegende dat blijkt uit de conclusies van het milieueffectenrapport dat het tracé via het eigendom ‘Beken’ weerhouden werd om een evenwicht te bereiken inzake verstandige tracé-keuze (technisch en financieel verantwoord) versus maximaal vermijden van belastende neveneffecten voor mens en milieu;

Gelet op het advies van de milieuadviesraad en de GECORO dd. 1.06.2003 -ook fase 'collector Bruelbeek' beschouwend gezien de totaalbehandeling in het milieueffectenrapport, het naastliggende gemeentelijk eigendom ligt immers in natuurgebied en habitatrichtlijngebied en Vengebied.

Overwegende dat het project de aanbevelingen van het milieueffectenrapport opvolgt;

Overwegende dat de beoogde werken de scheiding van afvalwater en hemelwater beogen en het afvalwater leiden naar de RWZI Bierbeek (...)" .

In het bestreden besluit wordt met betrekking tot de ingediende bezwaren het volgende gesteld :

“De gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar neemt omtrent deze bezwaarschriften het volgende standpunt in :

Het gekozen tracé is het resultaat van gedegen studie met inbegrip van de MER-studie waarbij een afweging is gemaakt tussen trajectkeuze en minimalisatie en mildering van de effecten in het kader van de technische en financiële randbepalingen”.

9. Uit het vorenstaande blijkt dat zowel in het advies van het college van burgemeester en schepenen als in het bestreden besluit op het bezwaarschrift van de verzoekster wordt geantwoord. De omstandigheid dat de conclusies van het MER-rapport als grondslag ter verwerping van de ingediende bezwaren dienen, toont als zodanig de schending van de motiveringsplicht niet aan. De bedoeling van een MER-rapport is de overheid voor te lichten en niets staat eraan in de weg dat de overheid de gemotiveerde conclusies van het MER-rapport tot de hare maakt. Voorts wordt door de verzoekster evenmin aangetoond, noch aannemelijk gemaakt, dat de motivering, gesteund op de conclusies van het MER-rapport, een niet-afdoende weerlegging zou inhouden voor het door haar voorgestelde eerste alternatief of tweede alternatief .

10. De verzoekster stelt voorts dat de verenigbaarheid van het project met de onmiddellijke omgeving niet afdoende werd gemotiveerd. Zij baseert haar betoog op de omstandigheid dat met betrekking tot haar grond verkeerdelijk zou zijn uitgegaan van de kwalificatie “akkerland” in plaats van “bouwgrond”, dat het volgens haar beste alternatief, met name de route via de bestaande aardeweg, niet werd onderzocht, en dat er “geen gegronde motivering (is) welke aanvaardt dat economische belangen primeren op neveneffecten lastens verzoekster”.

11. Uit de gegevens van de zaak blijkt de eigendom van de verzoekster volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Leuven is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en dat het perceel waarop de collector wordt aangelegd (nr. 217 c) een afzonderlijk perceel is dat geen deel uitmaakt van het perceel waarop de woning van de verzoekster staat (nr. 217 a-b). In de laatste memorie stelt de verzoekster zelf dat “nooit (werd) gesteld dat het perceel in kwestie een apart bouwperceel was”, maar dat volgens haar op dat perceel wel kan gebouwd worden bij heropbouw van de woning op haar perceel met toepassing van artikel 145 en artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening op grond van de uitbreidingsmogelijkheden van haar woning.

De verzoekster toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de vergunningverlenende overheid ingevolge de feitelijke aanduiding “akker” van een verkeerde feitenvoorstelling zou zijn uitgegaan.

De verzoekster toont in haar betoog evenmin aan dat in hoofde van de vergunningverlenende overheid enkel “economische belangen” zouden hebben geprimeerd op de “neveneffecten lastens verzoekster”. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat andere dan “economische belangen” in ogenschouw werden genomen, met name belangen van natuurbescherming.

12. Wat ten slotte het alternatieve tracé via de aardeweg betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zelf in haar laatste memorie uitdrukkelijk stelt dit specifieke tracé op het daartoe wettelijk voorziene moment, met name tijdens de procedure van openbaar onderzoek, niet te hebben voorgesteld, maar alleen te hebben gevraagd “andere mogelijke trajecten te onderzoeken”. In de gegeven omstandigheden kan zij er zich dan ook thans niet op beroepen dat dit specifieke tracé niet zou zijn onderzocht.

13. Het middel is niet gegrond.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

14. In een tweede middel voert de verzoekster “de onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving” aan.

Zij zet dit middel uiteen als volgt:

“De onmiddellijke omgeving van het project is de gezinswoning van verzoekster, zijnde een woning in agrarisch gebied waarvan uitbreiding mogelijk is;

Een rustige woonst wordt aldus ernstig verstoord door het project:

- geurhinder:

De leidingen, welke worden afgesloten met niet volledig afgedichte deksels zorgt voor ernstige geurhinder die de normale verwachtingen van bewoning overstijgen;

- de kwalificatie als bouwgrond wordt verstoord;

De waarde wordt beperkt door aanwezigheid van buizen;

Dit deel bouwgrond dat thans nog kan worden gebruikt voor bebouwing zou also onbruikbaar worden voor deze functie.

- gevaar verzakking:

Voor plaatsing wordt een geul van 8 meter gemaakt. Het gebied wordt drooggelegd. Verzakking van de woonst is zeer waarschijnlijk het gevolg met aanzienlijke schade ten gevolge.

Dit alles niettegenstaande de aanwezigheid van een zeer ernstig alternatief dat niet méér natuurbelastend is zijnde het tracé via de bestaande aardeweg;

Dat trouwens normaliter steeds de bestaande wegen worden gebruikt te meer nu een aardeweg geen ernstige verharding heeft zodat de kostprijs van deze ligging tot een minimum wordt herleid”.

### *Beoordeling*

15. Onder middel in de zin van artikel 2, § 1, 2/ van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dient te worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of rechtsgebinsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

16. De uiteenzetting van de verzoekster bevat uitsluitend opportuiniteitskritiek op het bestreden besluit. De Raad van State is niet bevoegd om hierover uitspraak te doen.

17. Het middel is niet ontvankelijk.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

18. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het “redelijkheidsbeginsel” en van het “gelijkheidsbeginsel (art. 10 & 11 GW).

Zij zet dit middel uiteen als volgt:

“Er kan in redelijkheid niet aanvaard worden dat een stuk bouwgrond wordt onbruikbaar gemaakt zonder dat hieromtrent enige motivering valt terug te vinden.

Dit is in feite een onteigening van een gedeelte zonder de nodige procedures te volgen.

Er kan in redelijkheid niet als dusdanig worden beslist nu er ook ander tracés mogelijk zijn welke niet of alleszins onvoldoende zijn onderzocht.

Dat trouwens de gemeente Bierbeek in haar advies toegeeft dat de alternatieven niet worden aanvaard wegens de ‘technische en financiële verantwoording’

Alleszins is een tweede alternatief zoals voorgesteld door één van de zoons (zijnde collector in de bestaande aardeweg - zie plan) een veel minder schadelijker alternatief waarbij bovendien geen enkel particulier belang wordt geschaad.

De extra zeer kleine kruising van het natuurgebied is uiteraard minimaal en zelfs beperkter dan op andere plaatsen waar ook een doorpersing is voorzien.

Wat de financiële kostenplaat betreft is dit evenmin een bezwaar nu also geen enkel particulier stuk wordt belast, en alleszins geen bouwgrond, zodat dit wat schadevergoedingen betreft tot nihil wordt herleid;

Dit alternatief werd ook nergens in de bestreden vergunningen onderzocht;

Dit wordt enkel besproken in een brief van Aquafin aan één der zonen van verzoekster;

De meest beantwoorde situatie om de gelijkheid te creëren is nochtans de keuze van traject via de aardeweg zonder dat enig particulier belang wordt geschaad;

Bovendien kan evenmin in redelijkheid worden aanvaard dat verzoekster als particulier moet belast worden met de ernstige verzwaring van haar stuk ten voordele van het openbaar belang en zulks zonder enige gegronde motivering omtrent een ander alternatief, zijnde het stuk natuurgebied waarop geen gewassen staan (zie ingediende bezwaren).

Deze absolute bescherming zonder bewijs van effectief zeer waardevolle waarde ten overstaan van het naastliggend aanpalend stuk bouwgrond, kan niet in redelijkheid worden genomen te meer nu het ganse bos gekapt werd en heraangelegd.

Het eerste alternatief van tracé is een vrij stuk van gewassen tussen de beek en de bouwgrond. In redelijkheid wordt hier de meeste schade vermeden.

Dit alles te meer nu ook een ander alternatief wordt aangebonden, zijnde de plaatsing ter hoogte van de aardeweg waarbij evenmin enige schade wordt veroorzaakt;

In redelijkheid moet trouwens worden vastgesteld dat de plaats van de aardeweg financieel niet zwaar doorweegt gelet op de afwezigheid van verharde bevoering;

Deze plaats als plaats voor de collectoren en buizen spreidt de last voor de algehele bevolking nu de aardeweg toebehoort aan elke burger en in redelijkheid deze plaats best beantwoordt aan het opleggen van ondergrondse leidingen;

Dat anders oordelen, niettegenstaande deze mogelijkheid, strijdig is met art. 10 en 11 GW”.

## *Beoordeling*

19. Vooreerst kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor is uiteengezet omtrent wat onder een middel in de zin van artikel 2, § 1, 2/ van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dient te worden verstaan.

20. Het gelijkheidsbeginsel dat vervat is in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verzet er zich tegen dat personen die zich in rechte én in feite in gelijke toestand bevinden ongelijk behandeld worden, tenzij er voor het verschil in behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

De uiteenzetting van de verzoekster bevat geen afdoende elementen waaruit kan blijken dat het bestreden besluit het gelijkheidsbeginsel in de zin van artikel 10 en 11 van de Grondwet schendt.

21. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid niet kennelijk onredelijk mag handelen.

De verwerende partij beantwoordt de kritiek van de verzoekster met betrekking tot de keuze van het tracé als volgt:

“Op te merken valt dat ook weer m.b.t. dit middel verzoekende partij van oordeel is dat de kruising van het natuurgebied in het ander tracé maar een zeer kleine kruising is en beperkt blijft, en dat de financiële kost eveneens beperkt blijft.

Dit is natuurlijk een eenzijdige stelling van de verzoekende partij die daarenboven in strijd is met de objectieve feitelijke gegevens van het dossier, zoals deze blijken uit het administratief dossier.

In feite werd de inhoud van dit middel reeds naar voren gebracht in de briefwisseling van o.m. huidige verzoekende partij aan AQUAFIN gericht, nl. d.d. 26.03.03 blijkt reeds dat het probleem van het tracé en een alternatief wordt aangekaart en de huidige vergunninghoudende partij, AQUAFIN NV, antwoordt op 14 april 2003, o.m. aan de verzoekende partij: ‘Voor de bepaling van het tracé van beide collectoren werden verschillende scenario’s nauwkeurig onderzocht. Daarenboven situeren beide projecten zich grotendeels in natuur- en parkgebied zodat ze onderhevig waren aan een MER-studie. Voor dit specifieke geval, eveneens in natuurgebied, werd de strook tegen de beek uitgesloten als mogelijke inplantingsplaats vanwege een hoge natuurbehoudswaarde. Logischerwijze werd er daarom geopteerd voor de inplanting in de strook akkerland’.

En op 15 mei 2003 wordt, meer bepaald m.b.t. het tracé door AQUAFIN NV, aan de afdeling Natuur Vlaams-Brabant geschreven: ‘Vóór dit project werd reeds meermaals ter plaatse gegaan om de keuze van het tracé vast te leggen. In het MER werd echter over het stroomafwaartse deel de mogelijkheid opengelaten het tracé aan te leggen ten noorden of ten zuiden van de Bruelbeek voor het gedeelte tussen het Bruelbos en de Kerselaarlaan. Om het deel ten noorden aan te leggen, dient echter de Beekvallei en een smalle bosstrook

doorkruist te worden, vandaar dat geopteerd werd voor de aanleg ten zuiden ervan. Dit omdat het gebied aangeduid is als biologisch zeer waardevol alluviaal Essen - Olmenbos met voorjaarsaspect (Va) en eveneens is ingekleurd als SBZ-H, nl. de 'Valleien van de Wijze en de Motte met valleihellingen'. Voor de discipline 'landschap' werd het tracé ten noorden in het MER beter ingeschat. Om de aansluiting met het stroomafwaartse project collector Molenbeek fase 3 (20.053) mogelijk te maken, dient (men) langs een woning in de Kerselaarlaan te gaan, door een akker, gelegen tussen de woning en het bos.

Om dit perceel niet te hypothekeken, werd door de eigenaars gevraagd om de leiding te verschuiven en aan te leggen in of ten noorden van dit bos. Graag hadden wij hierover uw mening gekend zodat deze informatie kan overgemaakt worden aan de inwoners/eigenaars.'.

Hierop antwoordt de afdeling Natuur: 'Ik geef negatief advies i.v.m. het verschuiven van de collector in het alluviaal bos. Het valleigebied van de Bruelbeek is volledig aangeduid als speciale beschermingszone, de zogenaamde Habitatrictlijn: Het alluviaal Essen - Olmenbos is een biologisch zeer waardevol biotoop dat als dusdanig is opgenomen in deze Habitatrictlijn.'.

Er volgt dan een verwijzing naar de Habitatrictlijn en de uitwerking ervan in de bepalingen van art. 36ter § 1 en 2 van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

Eveneens wordt er met verwijzing naar art. 36ter § 4 en 36ter § 3, en tenslotte ook 36ter § 5, een volgend besluit meegedeeld: 'Voor het tracé door het waardevolle bos bestaat een alternatief dat minder schadelijke effecten heeft op het Habitatrictlijn gebied, m.n. het tracé dat oorspronkelijk voorzien was en ten zuiden van het Habitatrictlijn gebied loopt. Aangezien er een alternatief voorhanden is, kan niet afgeweken worden van de bepalingen van art. 36ter § 4. Het advies van de afdeling Natuur is derhalve ongunstig.'.

Wanneer dan in de bestreden beslissing een vergunning verleend wordt voor een tracé dat de verzoekende partij niet behaagt, dan houdt dit geenszins een schending in van enig redelijkheidsbeginsel of gelijkheidsbeginsel".

De verzoekster beperkt er zich in haar memorie van wederantwoord toe te stellen dat er geen antwoord is op de voorgestelde oplossing via de aardeweg.

Wat dit aspect betreft kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent uiteengezet in de beoordeling van het eerste middel.

Er dient te worden vastgesteld dat de uiteenzetting van de verzoekster geen afdoende elementen bevat die aantonen dat te dezen de vergunningverlenende overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de gevraagde stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

22. Het middel is niet gegrond.

#### *D. Vierde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

In een vierde middel voert de verzoekster een “oneigenlijke onteigeningsprocedure - gebrek aan voorwaarden” aan.

Zij zet dit middel uiteen als volgt:

“Voor onteigening van een deel grond, hetgeen gebeurt indien dit stuk verder zijn functionaliteit verliest is gebonden aan procedurale regels.

Het toestaan van het huidige tracé is een oneigenlijke onteigening zonder dat de vereiste procedure werd gevolgd.

De vergunning voorziet geen enkele concrete maatregel om de waarde van (het) verlies van bouwgrond te regelen;

Evenmin wordt enige maatregel voorzien om de geurhinder te vermijden.

Tot slot is er evenmin een veiligheidsmaatregel tegen verzakking voorzien”.

##### *Beoordeling*

23. Het middel zoals uiteengezet door de verzoekster komt neer op een schending van Grondwettelijke bepalingen met betrekking tot onteigening, en is derhalve, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opwerpt, ontvankelijk nu het een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel bevat.

24. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt:

“Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling”.

Beperkingen die zouden worden opgelegd aan een eigendom of hinder die een eigendom moet ondergaan, kunnen niet worden gelijkgesteld met onteigening zoals bedoeld in artikel 16 van de Grondwet.

Voorts worden stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten.

De omstandigheid dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning in geen enkele concrete maatregel voorziet om de waarde van het verlies van de bouwgrond te regelen, en om geurhinder en verzakking te vermijden, tast de wettigheid ervan niet aan.

25. Het middel kan niet worden aangenomen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf oktober 2009, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                  |                  |
|------------------|------------------|
| Roger Stevens,   | kamervoorzitter, |
| Johan Bovin,     | staatsraad,      |
| Jan Clement,     | staatsraad,      |
| met bijstand van |                  |
| Astrid Truyens,  | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Roger Stevens**